

NASZ PRZYJACIEL

Dodatek do „Drwęcy”.

Rok V.

Nowemiasto, dnia 30 stycznia 1932.

Nr. 5

Na niedzielę Młesopustną.

EWANGELJA,

napisana u św. Łukasza w rodz. VIII. w. 4—15.

Onego czasu, gdy się wielka rzesza schodziła i z miast kwapili się do Jezusa, rzekł przez podobieństwo: Wyszedł, który sieje siał nasienia swoje. A gdy siał, jedno upadło podle drogi i podeptane jest, a ptacy niebiescy podziubali je. Drugie zaś upadło na opokę, a wszedłszy, uschło, iż nie miało wilgoci. Insze padło między ciernie, a społem wzrosłszy, ciernie zadusiło je. A insze padło na ziemię dobrą, a wszedłszy, uczyniło owoc stokrotny. To mówiąc, wołał: Kto ma uszy ku słuchaniu, niechaj słuchał i pytali go uczniowie Jego, coby to za podobieństwo było. Którym On rzekł: Wam dano jest wiedzieć tajemnice Królestwa Bożego, a innym przez podobieństwa, aby, widząc, nie widzieli, a słysząc, nie rozumieli. Jest tedy to podobieństwo: Nasienie jest Słowo Boże. A którzy podle drogi: ci są, którzy słuchają; potem przychodzi djabeł i wybiera słowo z serca ich, aby, nie uwierzywszy, nie byli zbawieni. Które zaś na opokę, ci, gdy usłyszą, z weselem przyjmują słowo: a ci korzenia nie mają, do czasu wierzą, a czasu pokusy odstępują. A które padło między ciernie, ci są, którzy słuchali, a odszedłszy, od starania troskliwego i od bogactw i od rozkoszy żywota bywają zaduszeni i nie odnoszą pożytku. Lecz, które na ziemię dobrą, ci są, którzy dobrem a prostem sercem usłyszawszy, słowo zatrzymują i owoc przynoszą w cierpliwości.

Na uroczystość Najśw. Marji Panny, Gromniczną zwanej.

EWANGELJA,

napisana u św. Łukasza w rodz. II. w. 22—32.

W on czas, gdy się wypełniły dni oczyszczenia Marji według zakonu Mojżeszowego, przynieśli Jezusa do Jeruzalem, aby Go stawili Panu, (jako napisano w Zakonie Pańskim: Że wszelki mężczyzna,

otwierający żywot, świętym Panu nazwany będzie). A iżby oddali ofiarę wedle tego, co jest powiedziano w Zakonie Pańskim, parę synogarlic albo dwoje gołębiąt. A oto był człowiek w Jeruzalem, któremu na imię Symeon; a był ten człowiek sprawiedliwy i bogobożny, oczekiwający pociechy Izraelskiej, a Duch Święty był w nim i oznajmiono mu było przez Ducha Świętego, że nie miał oglądać śmierci, ażby pierwiej oglądał Chrystusa Pańskiego. I przyszedł w duchu do kościoła. A gdy rodzice wnosili Dzieciątko Jezusa, aby za nie uczynili wedle zwyczaju zakonnego, on też wziął je na ręce swoje i błogosławił Boga i mówił: Teraz Panie puszczaj sługę Twego w pokój według słowa Twego". Gdyż oczy moje oglądały zbawienie Twoje, któreś zgotował przed oblicznością wszystkich ludzi. Światłość na objawienie pogan i chwałę ludu Twego Izraelskiego,

Gromnica w życiu chrześcijanina.

Święto dzisiejsze nazywa się uroczystością Matki Bożej Gromnicznej, w tym dniu bowiem Kościół św., poświęciwszy świecę, gromnicami zwane, każe je zapalone obnosić w uroczystej procesji po świątyniach naszych. Światło to gromnicę przypomina nam słowa starca Symeona, gdy u schyłku życia ujrzał w świątyni Pańskiej „zbawienie wszystkich narodów i światłość na objawienie poganów", to jest Chrystusa Pana. Jezus jest tą jasną świecą, gromnicą, oświecającą cały świat według własnych słów Jego: „Jam jest światłość świata, kto za mną idzie, nie chodzi w ciemności, ale będzie miał światłość żywota".

Tę prawdę stawia nam przed oczy jarząca gromnica w każdej ważniejszej chwili naszego żywota. Przy chrzcie św. podają dziecięciu gromnicę jako znak, iż za światłem Chrystusa, drogą, przez Niego wskazaną i oświeconą, ma kroczyć całe swe życie. Gdy dziecko przystępuje do pierwszej Komunii św., trzymając w ręku gromnicę na znak, iż wraz z nią jasność i ciepło miłości Chrystusowej weszły do jego serca i mają tam trwać na zawsze. Uczestnicząc w procesjach z zapaloną gromnicą w ręku, przypomina sobie katolik, iż w pierwszych zaczątkach chrześcijaństwa poganie z płonącymi pochodniami przebiegali ulice miast, dopuszczając się bezwstydných wybryków i wyuzdanej rozpusty. Dopiero pod ciepłym światłem Chrystusowego ustąpiła pogańska karnawałowa rozpusta, a nasze procesje dzisiejsze pobudzają do skruchy i podnoszą uroczysty nastrój wiernych, biorących w nich udział. W wielu okolicach z płonąca gromnicą w ręku asystują dziewice ślubom małżeńskim, na znak, że Chrystus Pan ma być nowożeńcom światłem na nowej drodze życia. W niektórych domach katolickich, gdy burze szaleją i gromy biją, cała rodzina z zapaloną gromnicą gromadzi się przed obrazem N. Marii Panny i modli się gorąco, ażeby Pan Jezus za przyczyną N. Pani uchronił ją nie tylko od ognia piorunów, ale od wszelkich gromów, grożących ich duszy i ciału, skąd powstała nazwa dzisiejszej uroczystości „Matki Bożej Gromnicznej".

Gromnica wraz z palmą, założona zwykle za obraz Matki Najświętszej, przypomina nam tę niezawodną prawdę, iż życie trwa krótko, a śmierć jako grom spada nagle na tych, którzy najmniej jej się spodziewają, co tak dosadnie wyrzają słowa Psalmisty Pańskiego: „albowiem ustały jako dym dni moje, a kości moje jako skwarczki wyschły“, „dni moje zeszyły jako cień, a jam usecht jako siano“.

W tej ważnej chwili przejścia z życia do śmierci, a więc i nieznannej wieczności, trzeba nam przygotowania i światła Chrystusowego stosownie do słów św. Łukasza: „niech będą przepasane biodra wasze i pochoďnie w rękach waszych, a wy podobni ludziom, czekającym na pana swego, aż się z góď powróci, iż, gdyby przyszedł, a zakłótał, wnetby mu otworzono.“

Módlmy się tedy, aby dzień śmierci zastał nas przygotowanych na daleką drogę do wieczności, a kiedy gorejącą gromnicę podadzą nam do ręki, prośmy Matkę Bożą Gromniczną, aby za jej przemoczną przyczyną światłość Chrystusowa towarzyszyła nam do nieba! Amen!

Deklaracja i uchwały zjazdu pisarzy katol.

Zjazd pisarzy katolickich, odbyty 17 bm. w Warszawie, przyjął jednogłośnie wnioski komisji obrony zasad katolickich. Uchwały poprzedza następująca deklaracja:

„Ogólnopolski zjazd pisarzy katolickich, pierwszy w odrodzonej Polsce, nawiązuje nic do świętych tradycji piśmiennictwa polskiego wieków ubiegłych, ożywionych wielką ideą religijną i narodową.

Kościół był krynicą, w której naród czerpał życie duchowe. We wszystkich czasach, w chwilach wielkich dzieł i chwały, a tak samo pośród wstrząsów i obaw, ilekroć naród czuł potrzebę ujawnienia i utwierdzenia swego ducha, zwracał się ku Bogu.

Zjazd polskich pisarzy katolickich, obradując w czasach, gdy mnożą się obawy duchowego zdżiczenia i łamane są zasady łacińskozachodniej cywilizacji, w której podstawach tkwi poszancowanie godności człowieka, pragnie pracować w tym duchu, sby zapanowała w życiu osobistem i zbiorowem nauka Chrystusa Pana: miłości, sprawiedliwości i na nich opartego pokoju.

Czasy obecne są bizemieenne w wypadki. Świat przeżywa dzieńburzę zarówno gospodarczą, jak i duchową. Przeciwno rodzinie zwłaszcza, na której opiera się byt społeczeństwa, kierowane są szczególnie grzeczne zamachy. Zagrożona jest wolność osobista i wolność sumienia w granicach, jakie ustanawia prawo Boże.

Na piśmiennictwo katolickie nakładają te czasy wielki obowiązek czujności i obrony ducha cywilizacji chrześcijańskiej przed znieprawieniem i zniszczeniem. W tych warunkach polskie piśmiennictwo katolickie, kierując się encyklikami Stolicy Apostolskiej, musi spełnić swe zadanie, stając w obronie ładu i wolności przez poszancowanie praw Bożych i ludzkich. Nie mogą go krępować żadne uboczne względy. Musi pozostać sobą, wierne swej odwiecznej myśli przewodniej“.

Uchwały :

„Ogólnopolski zjazd pisarzy katolickich w Warszawie stwierdza, że naczelnym obowiązkiem tego pokolenia polskiego, którego udziałem, dzięki zrządzeniu Opatrzności oraz wysiłkom pokoleń poprzednich i własnym, stało się wskrzeszenie niepodległej Ojczyzny, jest pochód w dalsze dzieje narodu z wiarą i przekonaniem, że — jak państwo polskie powstało jako chrześcijańskie, było ostoją chrześcijaństwa, tak też i w przyszłość swoją iść musi jako państwo chrześcijańskie.

Zjazd, świadom grozy obecnego przesilenia gospodarczego, klęski bezrobocia i brzemienia biedy wśród szerokich rzesz kraju naszego oraz posłuszny wezwaniu ostatniego listu Ojca świętego, postanawia przyczynić się szczerym wysiłkiem polskiego piśmiennictwa i dziennikarstwa do wszelkich działań w celu zgładzenia tego zła.

Ogólnopolski zjazd pisarzy katolickich zakłada stanowczy protest przeciwko wszelkim zakusom podważania fundamentów rodziny chrześcijańskiej i dlatego też postanawia zwalczać projekt ustawy małżeńskiej, przygotowany przez komisję kodyfikacyjną, który chciałby narzucić obowiązkowe małżeństwa cywilne, rozwody i sądownictwo świeckie dla Sakramentu małżeństwa. Sakramentalność małżeństwa i jego nierozzerwalność jest bezcennym skarbem społeczeństwa polskiego, bo — podwaliną jego zdrowia moralnego. Nieskalana polska rodzina chrześcijańska jest też rękojmnią siły narodu i potęgi państwa.

Zjazd stwierdza, że przygotowany przez komisję kodyfikacyjną projekt ustawy o aktach stanu cywilnego, nie tylko wyłącza duchowieństwo od prowadzenia tych aktów, ale znoszący ujawnianie przynależności religijnej i stwierdzanie dokonania obrządków religijnych, pomija zapewnione konstytucyjnie uznanie religii i toruje drogę bezwyznaniowości.

Zjazd zwraca uwagę na groźny zalew rozwiązłości w pismach i książkach, teatrach i kinach. Niebezpieczne to zjawisko, wiodące ku rozprzężeniu obyczajów i zepsuciu, jest zaczynem rozkładu na ziemiach naszych. Pisarze katoliccy, dbali o to, by literatura zachowała całą swoją twórczą swobodę, uważają za swój szczególny i naczelnny obowiązek walkę z posiewem rozstroju, lecz do walki stanąć także musi całe społeczeństwo przez bezwzględny bojkot niemoralnych pism, książek i widowisk, a przez propagandę zdrowej i silnej literatury pięknej, odpowiadającej godności państwa polskiego.

Zjazd pisarzy katolickich wzywa :

a) wszystkie pisma, aby ściśle przestrzegały kierunku katolickiego, zarówno w doborze artykułów, jak i w zamieszczaniu ogłoszeń, a w szczególności, aby unikały niezdrowej sensacji.

b) wszystkich pisarzy, stojących na gruncie etyki chrześcijańskiej, do niezamieszczania swych artykułów w pismach o tendencjach rozkładowych i antychrześcijańskich.

c) całe społeczeństwo katolickie — do czynnego poparcia prasy katolickiej przez jej czytanie i rozpowszechnianie.

Po uchwaleniu rezolucji dokonano wyboru komitetu organizacyjnego.